

Hồi 28**Thần Long Vong Mạng**

Người trung niên bỗng Nam Cung Bình phóng đi như bay, chừng một giờ sau đến trước một khu rừng cành lá um tùm.

Dưới ánh trăng sáng, những thấy hai con ngựa khỏe đang gặm cỏ bên một ngọn cây to hai người ôm, cạnh đó là một thiếu nữ đẹp tuyệt trần, song đôi mày chau chặt đầy vẻ lo lắng.

Thiếu nữ ấy chính là Mai Ngâm Tuyết.

Vừa trông thấy người trung niên, Mai Ngâm Tuyết liền vội vã tiến tới, đưa mắt nhìn Nam Cung Bình và hỏi :

- Thương thế nặng lắm hở ?

Người trung niên gật đầu :

- Chân lực tiêu hao cạn kiệt, máu chảy quá nhiều, may là tại hạ đến kịp lúc, không thì đã chết dưới tay Nhâm Phong Bình rồi !

Nam Cung Bình mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch, máu trên vai và đùi vẫn còn rỉ xuống từng giọt, hơi thở thoi thóp, người cứng đờ, ngoại trừ lồng ngực còn khẽ phập phồng, chẳng khác nào như người đã chết.

Mai Ngâm Tuyết mắt ngấn lệ, xót xa nói :

- Chàng bị thương nặng thế này, chẳng biết còn sống để mà gặp sư phụ chàng nữa hay không ?

Người trung niên thở dài :

- Trông tướng mạo y không phải là người yếu mạng, tin rằng hẳn có kỳ tích cứu y sống lại.

Mai Ngâm Tuyết buồn bã lặng thinh, đưa hai tay ra đón lấy Nam Cung Bình từ trong lòng người trung niên.

Người trung niên nói :

- Cô nương hãy thận trọng, tại hạ phải đi ngay, chiếc mộc bài kia...

Mai Ngâm Tuyết ngắt lời :

- Huynh đài cứ giữ lấy, đằng nào tôi cũng chẳng dùng để làm gì !

Người trung niên cảm tạ xong, phi thân lên ngựa, giật cương phóng đi như tên bắn.

Mai Ngâm Tuyết cũng trèo lên lưng ngựa, bỗng Nam Cung Bình trong lòng, theo đường cái quan phóng đi.

Sáng hôm sau, Mai Ngâm Tuyết đã có mặt tại Tam Môn Loan, cho ngựa phóng thẳng đến trước cửa một khách điểm rồi mới xuống ngựa đi vào trong.

Vội vã bước vào một gian phòng, bên trong có ba chiếc giường, trong số hai chiếc có người đang nằm, thì ra là "Bát Tử Thần Long" Long Bố Thi và "Chư Thần đảo chủ" Nam Cung Vĩnh Lạc.

Lúc này hai người đều đã hồi tỉnh, thần sắc đều ra chiều nôn nóng, vừa trông thấy Mai Ngâm Tuyết bỗng Nam Cung Bình xô cửa bước vào, liền giật mình kinh hãi.

Long Bố Thi hỏi trước tiên :

- Bình nhi đã thọ thương ư ?

Mai Ngâm Tuyết khẽ gật đầu, lẳng lặng đặt Nam Cung Bình nằm sấp trên giường.

Nam Cung Vĩnh Lạc tiếp theo hỏi :

- Ai đã thương y vậy ?

Tiếng nói của hai người đều rất yếu ớt, như đang trong cơn bệnh nặng.

Mai Ngâm Tuyết không đáp, nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt lả chả rơi xuống.

Nam Cung Vĩnh Lạc gắng gượng bò dậy, xem xét thương thế của Nam Cung Bình một hồi, đoạn uể oải nói :

- Thương thế của y rất nặng, song có mặt lão phu chẳng gì phải lo lắng cả, chỉ cần dùng di thực đại pháp, cam đoan trong vòng hai hôm là lành ngay.

Long Bố Thi giọng khản đặc gầm lên :

- Không được, người không được động đến người y !

Nam Cung Vĩnh Lạc tức giận :

- Việc gì đến người mà rú lên như quỳ kêu thế hả ?

- Y là đồ đệ của lão phu, lão phu không cho người động chạm đến y.

- Y là điệt nhi của lão phu, lão phu không cho người động đến.

Mai Ngâm Tuyết nước mắt ràn rụa van lơn :

- Y đã hấp hối sắp chết đến nơi, hai vị lão tiên bối lại còn cãi nhau vớ vẩn như thế này, chẳng lẽ muốn trơ mắt nhìn y chết thật hay sao ?

Hai lão nhân cùng hậm hực nhìn nhau, rồi nín lặng không nói nữa.

Hồi lâu, Nam Cung Vĩnh Lạc quay sang Mai Ngâm Tuyết nói :

- Trong mười mấy ngày qua lão phu đã truyền thụ cho cô nương toàn bộ y thuật và kể cả di thực đại pháp, lão phu thấy cô nương cũng khá thông minh, sao lại không mạo hiểm thử xem ?

Mai Ngâm Tuyết bần khoản :

- Văn bối chỉ học được tâm pháp, chưa từng thực hành, e rằng...

Nam Cung Vĩnh Lạc ngắt lời :

- Có lão phu ở bên chỉ điểm, cô nương cứ việc mạnh dạn động thủ !

Mai Ngâm Tuyết lưỡng lự, Nam Cung Vĩnh Lạc liền giục :

- Tính mạng của y chỉ còn trong khoảnh khắc, không được do dự nữa.

Mai Ngâm Tuyết ngoảnh sang nhìn Long Bố Thi, Long Bố Thi lặng thinh, bèn cắn răng kiên quyết :

- Được rồi, đã đến nông nỗi này thì đành phải mạo hiểm thử một phen thôi !

Nam Cung Vĩnh Lạc mỉm cười :

- Cô nương hãy đi mua một mũi kim to cùng với một bình rượu mạnh và một cuộn chỉ, tức khắc động thủ ngay !

Mai Ngâm Tuyết y lời vội vàng ra phố mua những món cần thiết mang về.

Nam Cung Vĩnh Lạc chậm rãi nói :

- Trước hết bỏ kim và chỉ vào trong rượu, dùng rượu rửa sạch vết thương, rồi điểm vào hai huyệt Phụng Vĩ và Thất Khảm trước ngực cùng với hai huyệt Mệnh Môn và Đới Mạch sau lưng, và dùng chân lực giữ lấy một hơi khí cuối cùng nơi Đan Điền, sau đó dùng rượu rửa sạch bấp thịt nơi đùi lão phu, cắt lấy một miếng bằng với vết thương của y, lắp ghép vào rồi dùng chỉ vá lại, hai hôm sau sẽ hoàn toàn lành lặn.

Mai Ngâm Tuyết vừa để ý lắng nghe vừa làm theo, không đầy hai giờ sau thì hoàn tất không có gì trở ngại cả.

Nam Cung Vĩnh Lạc bị cắt đi một mảng thịt, nguyên khí bị tổn thương nặng nề, xương gân nhức buốt, nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Long Bố Thi bất giác cảm động, thở dài nói :

- Bốn mươi năm qua các hạ thật chẳng khác nào người điên, nhưng từ khi rời khỏi Chư Thần đảo, không ngờ cá tính của các hạ đã có nhiều thay đổi, trước khi chết cũng còn làm được một điều có nhân tính.

Mai Ngâm Tuyết đã thức suốt đêm, sức khỏe và tinh thần đều mòn mỏi, mãi đến giờ mới thấy có phần an tâm, vì quá mệt nhọc nên cũng phải nằm trên mép giường của Nam Cung Vĩnh Lạc ngủ mất.

Nam Cung Bình khẽ cựa mình và buông tiếng rên yếu ớt, Mai Ngâm Tuyết liền giật mình tỉnh giấc.

Nam Cung Bình mở mắt ra nhìn thấy Mai Ngâm Tuyết đang nằm cạnh, bất giác kinh ngạc lẫn mừng rỡ, buột miệng gọi :

- Ngâm Tuyết... Ngâm Tuyết...

Vừa lên tiếng thì động đến vết thương, chàng đau đớn đến mặt co rúm lại.

Mai Ngâm Tuyết lòng đau như thắt, vội nói :

- Chàng thương nặng chưa khỏi, không nên nói chuyện, hãy mau nhắm mắt dưỡng thần đi.

Nam Cung Bình được gặp lại Mai Ngâm Tuyết, thật lòng mừng khôn xiết, nếu chẳng phải động đậy được thì chàng đã nhảy cẫng lên ôm chầm nàng vào lòng rồi, làm gì còn nhắm mắt mà dưỡng thần, bèn khẽ hỏi :

- Ngâm Tuyết, đây không phải là mơ chứ ?

Mai Ngâm Tuyết cố nén niềm khích động trong lòng, dịu dàng nói :

- Đừng nói nữa, hãy mau nằm xuống nghỉ đi !

Nam Cung Bình lại trông thấy Long Bố Thi đang nằm trên một chiếc giường khác, lòng càng thêm khích động nói :

- Sư phụ cũng đã trở về rồi ! Ngâm Tuyết, mau cho tôi biết việc gì thế này ?

- Việc đông dài lắm, khi nào thương thế chàng lành rồi thiếp sẽ thưa thả kể cho mà nghe, giờ thì chàng mau nằm nghỉ đi.

Đoạn đưa tay điểm vào huyệt ngũ Nam Cung Bình, chàng liền lại ngủ thiếp đi.

Long Bố Thi mãi đến lúc này mới mở mắt ra, đưa mắt nhìn Nam Cung Bình rồi buông tiếng thở dài não ruột.

Mai Ngâm Tuyết ngạc nhiên hỏi :

- Lão tiên bối gặp lại Nam Cung Bình, lẽ ra nên vui mừng mới phải, sao lại...

Long Bố Thi thở dài :

- Lão phu và Nam Cung lão nhi đã đấu nhau cả ngàn chiêu trong mưa bão, lão phu đã đánh trúng y bảy quyền, y bổ trúng lão phu sáu chưởng, chân lực đôi bên đều đã cạn kiệt, chân nguyên tản mát, thật không ngờ đang trôi giạt trên biển thì may gặp cô nương cứu về Trung Nguyên. Ôi ! Bát Tử Thần Long này cả đời chỉ vào sinh ra tử không dưới trăm phen, không ngờ lần này thì sắp chết thật sự, đành rằng lão phu không hề sợ chết, nhưng hãy còn vài điều tâm nguyện chưa hoàn thành, chưa muốn chết ngay trong lúc này.

Mai Ngâm Tuyết an ủi :

- Trên giang hồ đồn đại linh đơn diệu dược có thể cải tử hồi sinh, nội thương của tiền bối thế này, chỉ cần có được linh đơn thật sự uống vào hẳn cũng chẳng khó hồi phục.

Long Bố Thi thở dài :

- Theo lão phu biết vị thánh y "Đoạt Mệnh Lang Trung" Thôi Minh Ngôi có luyện được bả hoàn "Hồi thiên cứu mạng hộ tâm đơn" có thể cải tử hồi sinh, song Phổ lão nhi quý còn hơn tính mạng, đâu dễ gì tùy tiện cho người khác.

Trong khi đang nói, nghe phở kị gõ cửa nói :

- Khách quan, đã đến giờ ăn cơm trưa rồi.

Mai Ngâm Tuyết liền nói :

- Hãy mang vào đây !

Phở kị xô cửa đi vào tay xách hai bịch thức ăn. Ba người ăn xong, Long Bố Thi nói :

- Mai cô nương đã cả đêm không ngủ, sáng nay lại phải cực nhọc suốt buổi, hãy về phòng nghỉ ngơi đi, để lão phu chăm sóc cho Bình nhi được rồi.

Mai Ngâm Tuyết cũng cảm thấy quá sức mỗi mệt, bèn y lời trở về phòng mình.

Long Bố Thi cũng định nhắm mắt nghỉ, bỗng nghe có tiếng y phục phát gió, một người từ cửa sổ phóng vọt vào.

Thì ra đó là người bạn thâm giao "Thiết Kích Hồng Kỳ Chấn Trung Châu" Tư Mã Trung Thiên.

Long Bố Thi mừng rỡ reo lên :

- Tư Mã huynh vẫn mạnh chứ ? Sao biết tiểu đệ ở đây vậy ?

Tư Mã Trung Thiên thở dài :

- Ôi ! Chuyện đông dài lắm, từ khi tỉ võ trên Hoa Sơn thì Long huynh biến mất trên chốn giang hồ, trong võ lâm đã đồn đại đủ điều, nào là Long huynh đã bại dưới tay Đơn Phụng rồi tự tuyệt thân vong, nào Long huynh bởi ngán ngấm tình đời, đã mai danh ẩn cư, nào là Long huynh đã đi đến Chư Thần điện, do đó chẳng thể nào hiểu được Long huynh thật sự đã đi đâu.

Long Bố Thi bèn lượt thuật lại mọi sự, Tư Mã Trung Thiên nghe xong thở dài nói :

- Việc này nếu loan truyền ra ắt hẳn chấn động võ lâm.

Long Bố Thi lại hỏi :

- Tư Mã huynh sao lại đến đây ?

Tư Mã Trung Thiên thở dài ảo não, bèn cũng lượt thuật về việc tiêu cực của mình đã bị tiêu tan, cùng với vài đại sự chấn động võ lâm, đoạn sau cùng thở dài nói :

- Nam Cung thế gia cũng tiêu tan rồi! Nam Cung Thường Thứ ẩn cư bên bờ Thái Hồ, Nam Cung phu nhân đã nhờ tiểu đệ đến đây để thăm dò tông tích của Nam Cung Bình, giữa đường may nhờ gặp được Vạn Đạt, người đã nung nấu trong Nam Cung thế gia khi xưa, cho tiểu đệ biết Nam Cung Bình đã trở về đến đây, nên tiểu đệ bèn vội đến đây ngay.

Long Bố Thi nghe xong, lắc đầu thở dài :

- Thật không ngờ chỉ trong vồn vẹn hai năm mà chốn giang hồ lại xảy ra lắm biến cố đến vậy!

Tư Mã Trung Thiên hạ thấp giọng :

- Dọc đường tiểu đệ đã phát hiện có rất nhiều nhân vật giang hồ đang tụ tập tại đây, chẳng rõ sắp xảy ra biến cố trọng đại gì đây!

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa sổ vang lên một tiếng cười khẩy rất khế, hai người liền biến sắc mặt.

Tư Mã Trung Thiên quát :

- Ai dám thậm thà thậm thụt ở trước mặt Tư Mã Trung Thiên hả ?

Đồng thời người đã nhanh nhẹn phóng qua cửa sổ. Long Bố Thi không động đậy được, đành nằm yên buông tiếng thở dài tức tối.

Bỗng thấy Mai Ngâm Tuyết hối hả xô cửa vào nói :

- Lão tiền bối, hoàn cảnh chúng ta hiện nay rất là hung hiểm...

Long Bố Thi nhíu mày vội hỏi :

- Đã xảy ra việc gì trọng đại mà cô nương hoảng hốt đến vậy ?

Mai Ngâm Tuyết chưa kịp trả lời, bỗng nghe tiếng gõ cửa hối hả, liền biến sắc tiện tay chộp lấy thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ trên mép giường Nam Cung Bình, đến gần cửa trầm giọng quát :

- Vào đi !

"Kẹt" một tiếng cửa phòng bật mở, bên ngoài là một lão nhân trạc tuổi ngũ tuần, vận trường bào màu xám, tướng mạo kỳ dị, hai tay dài tận đầu gối.

Mai Ngâm Tuyết trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai ? Đến đây có việc gì ?

Lão nhân nọ cười khan :

- Dám hỏi cô nương, trong phòng phải chăng là "Bát Tử Thần Long" Long Bố Thi và Chư Thần điện chủ ?

Mai Ngâm Tuyết nhướn mày :

- Không sai !

Lão nhân nọ nghiêm mặt :

- Tệ chủ nhân xin mời !

Vừa nói vừa từ trong tay áo lấy ra một tấm thiếp màu đen.

Mai Ngâm Tuyết chau mày đón lấy tấm thiếp, lạnh lùng nói :

- Chẳng rõ quý nhân là cao nhân phương nào, nếu mạo muội phò ước thì e có điều bất tiện, nếu như không có gì trở ngại, quý chủ nhân sao không đi giá đến đây hội diện ?

Lão nhân nọ thoáng ngẩn người, liền tức cười khan nói :

- Đó thì... để tiểu nhân thỉnh tệ chủ nhân rồi hẳn định đoạt.

Vòng tay thi lễ rồi quay người bỏ đi, Mai Ngâm Tuyết đóng cửa lại, cầm tấm thiếp mời đi đến cạnh giường Long Bố Thi, hai tay cung kính trao qua.

Long Bố Thi mở ra xem, lập tức tái mặt ra chiều hết sức kích động, chỉ thấy trên thiếp có tám chữ như rồng bay phượng múa là :

- "Chư thần tan rã, Thần Long thọ mệnh !"

Long Bố Thi lập tức trở nên bình tĩnh dị thường, cười phá lên nói :

- Thần Long thọ mệnh ! Hay lắm, lão phu cũng muốn xem thử cao nhân phương nào có khả năng làm cho Long mỗ thọ mệnh cho biết.

Vừa dứt lời, tiếng gõ cửa lại vang lên, Mai Ngâm Tuyết tay cầm thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ đứng cạnh cửa, Long Bố Thi trầm giọng quát :

- Mời vào !

Cửa mở, một đám người vừa định nối đuôi nhau vào, Mai Ngâm Tuyết liền đưa ngang thanh trường kiếm cản lại, cao giọng nói :

- Ai là người cầm đầu ? Mời vào !

Một văn sĩ trung niên anh tuấn trắng trẻo, song ánh mắt lại có vẻ tàn ác, mỉm cười sải bước đi vào.

Mai Ngâm Tuyết liền lập tức đóng sầm cửa lại.

Văn sĩ trung niên đi đến cạnh giường Long Bố Thi, cất tiếng nói :

- Dám hỏi tôn giá phải chăng chính là "Bát Tử Thần Long" Long Bố Thi ?

Long Bố Thi mỉm cười :

- Không dám, chính Long mỗ đây, xin hỏi tôn giá đại danh quý tánh ?

Văn sĩ trung niên cười :

- Tiểu bối Tôn Xung Ngọc, con trai của Quần Ma đảo chủ !

Mặc dù y vừa nói vừa cười, song thái độ hết sức kiêu ngạo, như thể dưới mắt không người, duy ngã độc tôn.

Tôn Xung Ngọc ngoái lại nhìn Mai Ngâm Tuyết đang đứng cạnh cửa gờm mắt nhìn y, không chờ mời mọc đã ngênh ngang ngồi xuống chiếc ghế dựa cạnh giường.

Long Bố Thi nường mày ngạo nghễ hỏi :

- Long mỗ xưa nay không có sự giao thiệp với Quần Ma đảo, Tôn thiếu đảo chủ đưa thiệp mời Long mỗ chẳng hay có điều chi chỉ giáo ?

Tôn Xung Ngọc cười to :

- Không đại sự gì khác, chẳng qua tiểu bối phụng mệnh gia phụ vào Trung Nguyên để hỏi mượn Long đại hiệp một vật thôi.

Long Bố Thi nhíu mày lớn tiếng :

- Hỏi mượn vật gì, xin thiếu đảo chủ nói rõ !

Tôn Xung Ngọc cười nham hiểm :

- Hỏi mượn thủ cấp của Long đại hiệp.

Long Bố Thi cười rộ :

- Chẳng hay lệnh tôn mượn thủ cấp của Long mỗ để dùng vào việc gì ?

Tôn Xung Ngọc ngớ người, liền tức nói :

- Tiểu bối chỉ phụng mệnh hành sự, còn gia phụ dùng vào việc gì thì tiểu bối không biết.

Long Bố Thi cười to :

- Đời người trăm tuổi rồi cũng phải chết, thiếu đảo chủ bảo có đúng không ?

Tôn Xung Ngọc cười khẩy :

- Đúng vậy !

Long Bố Thi biến sắc mặt gắt giọng :

- Nhưng lệnh tôn vọng tưởng mượn thủ cấp của Long mỗ, theo thiếu đảo chủ thì Long mỗ nên hai tay hiến dâng hay là phải liều chết chống lại ?

Giọng nói ông vô cùng đanh thép, khiến người rúng động tâm thần, gương mặt chàng chịt vết sẹo của ông phủ đầy thần quang, hệt như một vị thần thánh tôn nghiêm bất khả xâm phạm.

Tôn Xung Ngọc tưởng như bị một lưỡi đao bén đâm vào tâm khảm, lập tức vẻ kiêu căng tan biến, ra chiều hết sức bẽ bàng.

Tôn Xung Ngọc tiu nghỉu thở dài :

- Long đại hiệp quả đúng là bậc anh hùng hào kiệt, sự đồn đại trên chốn giang hồ quả nhiên không ngoa.

Vừa dứt lời, bỗng nghe bên ngoài có người đề khí cười nói :

- Thiếu đảo chủ đừng xiêu lòng bởi những lời xảo trá của lão, chả lẽ thiếu đảo chủ đã quên lời khuyến cáo của đảo chủ rồi ư ?

Tiếng nói vừa dứt, bỗng nghe "bùng" một tiếng, cánh cửa phòng đã bị đánh vỡ, đám người bên ngoài liền ùa vào.

Mai Ngâm Tuyết hét to, thanh trường kiếm vung lên thành muôn đóa hoa bạc án ngự ngay cửa và quát :

- Đứng lại !

Một người vóc dáng thấp bé giạt đám đông tiến ra, cười khẩy nói :

- Cô nương tưởng với sức mình có thể ngăn cản được Cổ Tát này hay sao ?

Mai Ngâm Tuyết liếc nhìn y, đoạn cũng cười khẩy nói :

- Không tin thì cứ xông vào thử xem !

Cổ Tát cười vang, song chưởng vung lên toan động thủ, bỗng nghe Tôn Xung Ngọc danh giọng quát :

- Dừng tay, ta chưa cho phép, không được náo động tại đây !

Cổ Tát rụt rè nói :

- Thuộc hạ chỉ vì sự an toàn của thiếu đảo chủ...

Tôn Xung Ngọc gắt giọng :

- Khi ta chưa gọi, không được tự ý vào đây một bước, ai vi phạm sẽ bị nghiêm trị, lui ra ngay !

Mọi người răm rắp vâng lệnh, lục tục lui ra.

Tôn Xung Ngọc quay sang Long Bố Thi cười giả lả :

- Họ là Thập Đại Thường Thị, thuộc hạ của gia phụ, chuyến này theo tiểu bối vào Trung Nguyên, chưa hiểu rành về lễ giáo, khiến Long đại hiệp cười cho !

Long Bố Thi cười :

- Không dám ! Không dám !

Tôn Xung Ngọc đảo mắt liếc nhìn Mai Ngâm Tuyết, đoạn hỏi :

- Vị cô nương này nhan sắc tuyệt luân chẳng hay có thể cho biết phương danh chẳng ?

Mai Ngâm Tuyết suy nghĩ thật nhanh, tức giận trên mắt lập tức tan biến, chúm chím cười nói :

- Tôi là Mai Ngâm Tuyết, người đời gọi là Lãnh Huyết Phi Tử.

Tôn Xung Ngọc giật mình, liền tức cười nói :

- Thì ra cô nương chính là Lãnh Huyết Phi Tử đại danh lầy lừng, tiểu sinh ngưỡng mộ đã lâu !

Mai Ngâm Tuyết khẽ cười :

- Thiếu đảo chủ chỉ mới lần đầu bước chân vào Trung Nguyên, sao lại ngưỡng mộ đã lâu thế nhỉ ?

Tôn Xung Ngọc cao giọng :

- Lãnh Huyết Phi Tử vang danh Vũ Nội, tại hạ mới vừa vào đến Trung Nguyên thì đã nghe nhân sĩ giang hồ đề cập đến rồi.

Mai Ngâm Tuyết thông minh tuyệt luân, sáng suốt tinh ý, nghĩ đến bọn Soái Thiên Phàm và Nhâm Phong Bình nay đã công khai, thực hiện dã tâm độc bá võ lâm, mà võ lâm Trung Nguyên lại thiếu hiếm nhân tài. Đơn Phụng đã chết, Thần Long thọ thương trầm trọng, không còn ai đủ tài năng lãnh đạo võ lâm Trung Nguyên nữa, gã thiếu đảo chủ cùng với Thập Đại Thường Thị của Quần Ma đảo này hẳn võ công cũng khá cao cường, nếu lợi dụng được há chẳng trở thành một trợ lực lớn ư ?

So sánh hai điều hại thì phải chọn lấy bên nhẹ hơn, Mai Ngâm Tuyết bèn thầm quyết định dứt khoát.

Nàng đang ngẫm nghĩ, Tôn Xung Ngọc quay sang Long Bố Thi nói :

- Gia phụ ra lệnh cho tiểu bối lặn lội vào Trung Nguyên hỏi mượn thủ cấp của Long đại hiệp, nếu bất thành trở về sẽ bị nghiêm trị, Long đại hiệp nghĩ giúp tiểu bối một kế sách vẹn toàn được chẳng ?

Long Bố Thi cười giòn :

- Chẳng rõ Quần Ma đảo chủ mượn thủ cấp Long mỗ để dùng làm gì, nếu thiếu đảo chủ có thể nói rõ, Long mỗ cân nhắc nặng nhẹ, nếu là tối cần thiết, Long mỗ sẽ hai tay hiến dâng ngay.

Tôn Xung Ngọc cười khẩy :

- Nếu không phải là tối cần thiết thì gia phụ đâu có bảo tiểu bối lặn lội vào Trung Nguyên.

Long Bố Thi phá lên cười :

- Long mỗ cũng muốn xem thử thiếu đảo chủ bản lĩnh thế nào mà mượn được thủ cấp của lão phu.

Tôn Xung Ngọc lạnh lùng :

- Tiểu bối mượn thủ cấp của Long đại hiệp thật dễ như thò tay vào túi lấy đồ...

Đột nhiên, một giọng nói rồn rảng vang lên ngoài cửa sổ :

- Tiểu tử đừng quá ngông cuồng, thủ cấp của người hãy còn nằm trong tay lão phu đây !

Vừa dứt lời, một bóng người đã nhanh nhẹn phóng vào từ cửa sổ, không hề gây nên một tiếng động khẽ, thì ra chính là Tư Mã Trung Thiên.

Tôn Xung Ngọc đảo mắt liên hồi, không biết bên ngoài Tư Mã Trung Thiên còn có bao nhiêu trợ thủ nữa, và cũng không muốn méch lòng Mai Ngâm Tuyết, nên lạnh lùng nói :

- Có một ngôi cổ tự hoang phế cách đây không xa về phía tây, tiểu sinh sẽ chờ tại đó vào canh hai đêm nay.

Nói xong đứng lên ngay, không chờ trả lời đã sải bước đi ra cửa. Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười xô mở cửa rồi đứng tránh sang bên.

Tôn Xung Ngọc nghe lòng như nở hoa, cũng quay sang Mai Ngâm Tuyết cười tình tứ, bước ra khỏi phòng.

Mai Ngâm Tuyết tiện tay đóng cửa lại, Long Bố Thi sắc mặt đột nhiên trở nên trắng bệch, rồi thì hộc ra một ngụm máu tươi to.

Tư Mã Trung Thiên và Mai Ngâm Tuyết cùng kinh hãi, lập tức phóng bước tới gần.

Tư Mã Trung Thiên hơ hải :

- Long... huynh...

Chợt nghe thấy cổ họng uất nghẹn, không còn nói tiếp được nữa.

Long Bố Thi lắc đầu cười khổ sở :

- Vừa rồi bởi buông thả chuyện trò nên đã ảnh hưởng đến thương thế, nội phủ, ngũ tạng vỡ nát, có lẽ cách cái chết không còn bao xa nữa.

Tư Mã Trung Thiên buồn bã an ủi :

- Long huynh đừng vọng động chân khí nữa, để tiểu đệ hộ tống Long huynh về Chỉ Giao sơn trang, rồi sau đó sẽ đi khắp chân trời góc biển, bằng mọi giá cũng phải tìm gặp Phổ lão nhi để chữa khỏi thương thế cho Long huynh.

Long Bố Thi cười chua xót :

- Hiện tiểu đệ đã hấp hối như ngọn đèn cạn dầu, chẳng qua vì còn một điều tâm nguyện chưa xong nên mới kéo dài sự sống đến giờ, khi nào Bình nhi hồi tỉnh, tiểu đệ hoàn thành tâm nguyện kia xong, sẽ yên tâm nhắm mắt được rồi.

Lúc này Nam Cung Bình nằm trên chiếc giường khác cũng đang hồi tỉnh dần, chàng phát ra tiếng rên khe khẽ.

Mai Ngâm Tuyết vội phóng bước đến gần, khẽ cất tiếng gọi :

- Tiểu Bình ! Tiểu Bình !

Nam Cung Bình lồm cồm bò dậy, loạng choạng đi đến cạnh giường Long Bố Thi, vẻ khích động nói :

- Sư phụ đã làm sao rồi ?

Long Bố Thi cố hết sức mới nặn được một nụ cười trên khóe môi, ơ hờ nói :

- Không sao cả, chỉ bị thương nhẹ thôi. Bình nhi, sư phụ có câu này định hỏi, người phải trả lời cho nghiêm chỉnh.

Nam Cung Bình thờ thẩn gật đầu, Long Bố Thi nghiêm mặt nói tiếp :

- Nếu một mai sư phụ vĩnh viễn rời xa người, người định sẽ làm thế nào ?

Nam Cung Bình lặng người :

- Sư phụ...

Long Bố Thi lắc đầu :

- Đừng nói nhiều, hãy bình tâm suy nghĩ rồi trả lời câu hỏi của sư phụ.

Nam Cung Bình lòng rối như tơ vò, song ngoài mặt vẫn hết sức điềm tĩnh, ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nghiêm mặt nói :

- Trước hết đồ nhi phải tìm gặp kẻ đã tàn sát hại sư phụ để báo thù, sau đó trùng kiến Chỉ Giao sơn trang, cùng với các sư huynh sư tỷ đồng tâm hiệp lực làm rạng rỡ Thần Long Môn, chủ trì chính nghĩa cho võ lâm giang hồ.

Long Bố Thi mắt ánh lên vẻ an ủi lẫn hãnh diện nói :

- Đúng vậy, sư phụ đã không hoài phí một phen tâm huyết, duy về vấn đề báo thù thì không cần.

Nam Cung Bình kinh ngạc :

- Sư phụ nói vậy nghĩa là sao ?

Long Bố Thi cười chua chát :

- Bởi sư phụ đã chết dưới tay đại bá phụ của người.

Nam Cung Bình "ồ" lên một tiếng sững sốt, lòng chàng lại càng thêm rối rắm hơn.

Long Bố Thi nói tiếp :

- Trước lúc chết, sư phụ hãy còn một tâm nguyện chưa hoàn thành, hiện sư phụ chỉ còn một hơi chân khí cuối cùng nơi đan điền, đành thành toàn cho người thôi.

Nam Cung Bình ngơ ngác không hiểu, đành cúi đầu lặng thinh.

Long Bố Thi thở dài :

- Về việc luyện võ, chiêu thức tinh diệu đành rằng rất trọng yếu, song nếu không có nội lực thâm hậu bổ sung thì cũng khó thể thành tựu lớn, do đó sư phụ định với một hơi chân khí cuối cùng cố gắng đề tụ mấy mươi năm nội lực để đả thông hai mạch Nhâm Đốc và xông vỡ sinh tử huyền quan cho người.

Nam Cung Bình rung động cõi lòng, nghĩ đến ân nghĩa bao la của sư phụ, bất giác mắt nhòa lệ lắc đầu nói :

- Sư phụ không cần phải...

Long Bố Thi tức giận :

- Lúc ta sắp chết mà người còn làm ta tức giận hả ? Lại đây !

Nam Cung Bình đứng lên, nước mắt chảy dài :

- Sư phụ...

Long Bố Thi thở dài bùi ngùi :

- Hiện nay võ lâm Trung Nguyên đang lâm nguy, người có biết trách nhiệm của mình nặng nề đến mức nào không ?

Nam Cung Bình lặng người, nhất thời lòng hết sức băn khoăn, không biết làm sao cho phải.

Long Bố Thi nhíu mày quát lớn :

- Bình nhi, lại đây mau !

Nam Cung Bình buông tiếng thở dài đau khổ, đành tiến tới một bước.

Long Bố Thi gắng gượng ngồi dậy :

- Ngồi xuống đây !

Nam Cung Bình mắt thờ thần nhìn Long Bố Thi, chàng vốn là người rất rắn rỏi, song hiện giờ bởi niềm khích động sục sôi trong lòng, bất giác hai giong lệ lại chảy dài.

Mai Ngâm Tuyết và Tư Mã Trung Thiên không khỏi nghe lòng tan nát trước tình cảnh bi thương này, nước mắt như chực trào ra.

Long Bố Thi cười vang dội, lớn tiếng nói :

- Trang nam nhi không nên yếu mềm như vậy, bậc đại trượng phu là phải vẫy vùng trong võ lâm. Bình nhi hãy ngồi xuống đây.

Nam Cung Bình cắn răng, y lời ngồi xuống mép giường.

Long Bố Thi quay sang Mai Ngâm Tuyết và Tư Mã Trung Thiên cười nói :

- Trong lúc hành công, xin nhờ hai vị bảo vệ cho, sau hai giờ là công đức viên mãn, lúc ấy e Long bố không còn kịp từ biệt hai vị nữa, giờ xin cáo biệt trước, hẹn sẽ gặp lại kiếp sau.

Tuy ông cười nói, song giọng điệu vô cùng xót xa, hai người nghe lòng bị một tảng đá to đè lên, chẳng thốt nên lời, đành lặng thinh khẽ gật đầu.

Long Bố Thi chẳng chút chậm trễ, tay trái đặt lên Thiên linh cái, tay phải áp vào huyệt Mệnh Môn sau lưng Nam Cung Bình trầm giọng nói :

- Bình nhi, hãy ngưng thần, bảo nguyên thủ nhất, vạn lưu quy tông.

Nam Cung Bình liền dẹp hết mọi tạp niệm, tâm thần hợp nhất, lát sau đỉnh đầu bốc khói nghi ngút, sắc mặt nhợt nhạt trở nên hồng hào dần.

Song sắc mặt Long Bố Thi lại càng thêm trắng bệch, toàn thân thoáng run rẩy...

Mai Ngâm Tuyết và Tư Mã Trung Thiên cùng trở to mắt hết cỡ, chăm chăm nhìn vào hai người.

Một thời lặng lẽ trôi qua, không việc gì xảy ra cả, có chăng là toàn thân Long Bố Thi mỗi lúc càng run rẩy dữ dội.

Thốt nhiên, "bùng" một tiếng vang dội, cửa phòng bật mở, Tư Mã Trung Thiên và Mai Ngâm Tuyết giật mình kinh hãi vội đưa mắt nhìn, chỉ thấy một nhóm người nối tiếp nhau đi vào.

Hai người đi đầu chính là "Vạn Lý Lưu Hương" Nhâm Phong Bình và "Chạc Thiên Đoạt Mệnh Song Thương" Qua Trung Hải, theo sau là Thiên Hồng Thất Ứng dáng vẻ đờ đẫn trợ khác.

Mai Ngâm Tuyết lập tức rút thanh kiếm Diệp Thượng Thu Lộ ra, Tư Mã Trung Thiên cũng rút đôi thiết kích từ trên lưng xuống, hai người cùng đứng sừng sững chặn giữ trước giường.

Nhâm Phong Bình tùm tùm cười, tay phe phẩy quạt xếp, đứng đỉnh tiến tới, mỉm cười nói :

- Mai cô nương vẫn mạnh chứ ?

Mai Ngâm Tuyết cũng nhoẻn cười :

- Xin đa tạ, nhờ phước của Nhâm đại hiệp đấy !

Nhâm Phong Bình đảo mắt nhìn, trông thấy hai sư đồ Long Bố Thi và Nam Cung Bình, mặt liền thoáng lộ vẻ kinh dị, song tức khắc tan biến ngay, vẫn cười nói :

- Nhâm bố từng gặp Nam Cung Bình tại huyện Cao Bình, sao giờ đã đến gặp gỡ với Long đại hiệp thế này ? Cước bộ quả nhanh thật !

Mai Ngâm Tuyết vờ buồn bã nói :

- Y bị người đánh trọng thương, hiện Long đại hiệp đang vận công điều trị !

Nhâm Phong Bình ngạc nhiên :

- Trên giang hồ đồn đại "Bát Tử Thân Long" Long Bố Thi đang thọ thương trầm trọng, tại sao...

Mai Ngâm Tuyết cười :

- Làm sao có thể tin được lời đồn đại trên chốn giang hồ? Long đại hiệp chẳng những hết sức khỏe mạnh, hơn nữa công lực cũng đã tinh tiến rất nhiều, hơn xa so với xưa kia.

Mai Ngâm Tuyết biết thời gian lúc này rất quý giá, càng kéo dài càng tốt, hơn nữa còn đặt điều nói dối, quả nhiên đã khiến cho Nhâm Phong Bình có phần kiêng dè.

Nhâm Phong Bình bèn lái sang chuyện khác, cười hỏi :

- Một năm trước ở ngoài thành Trường An, việc Nhâm mỗ nhờ cậy, chẳng hay Mai cô nương đã nghĩ kỹ chưa, giờ trả lời được chăng ?

Mai Ngâm Tuyết nhoẻn cười :

- Tôi chỉ là hạng nữ lưu, Soái tiên sinh và Nhâm đại hiệp đều là bậc anh tài, hơn nữa đó là một kế hoạch và tổ chức lớn lao, Mai Ngâm Tuyết này thật không tiện gia nhập.

Nụ cười của nàng vô cùng quyến rũ, đến như Nhâm Phong Bình cũng không khỏi nghe lòng xao xuyến.

Nhâm Phong Bình thoáng nhíu mày :

- Nhưng Mai cô nương đã nhận lấy tín vật "Phong vũ lưu hương bài" của Soái tiên sinh.

Mai Ngâm Tuyết cười khúc khích :

- Đã bắt cần đánh mất rồi !

Qua Trung Hải bỗng sấn tới một bước, trầm giọng quát :

- Nếu đánh mất thì cô nương phải đền mạng.

Mai Ngâm Tuyết lườm mắt nhìn Qua Trung Hải, đoạn cười nói với Nhâm Phong Bình :

- Chẳng hay Nhâm đại hiệp đã nuôi thêm một con chó hoang từ bao giờ vậy ?

Qua Trung Hải giận dữ hét vang, lao tới vung song chưởng tấn công. Mai Ngâm Tuyết buông tiếng cười khẩy, thanh trường kiếm với chiêu "Lãng không đầu vũ" chém vào hai cổ tay Qua Trung Hải.

Qua Trung Hải vội rút tay về, hướng chưởng lập tức lại bố chếch ra, tay trái năm ngón thoáng co lại nhanh như chớp chộp vào cổ lay cầm kiếm của Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết nghiêng người, cổ tay phải trầm xuống, mũi kiếm ghéch lên, một chiêu "Đã hỏa thiêu thiên" nhắm yết hầu Qua Trung Hải đâm tới.

Qua Trung Hải thoáng kinh hãi, vội lách người tránh khỏi, liền thi triển khai tuyệt chiêu hung mãnh, thoáng cái đã công ra những mười sáu, mười bảy quyền.

Mai Ngâm Tuyết trường kiếm trong tay mà cũng không giành được thượng phong trong khi Qua Trung Hải chỉ hai tay không, bất giác lòng ngập đầy hổ thẹn lẫn tức tối, hét lên mấy tiếng lanh lảnh, tra kiếm vào bao, cũng với hai tay không giao đấu.

Những nghe "bốp" một tiếng, chưởng lực hai bên va chạm nhau, Mai Ngâm Tuyết vụt biến trắng bệch, người thoáng chao đảo, phún ra một ngụm máu tươi, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ, song chân nàng không di động lấy nửa bước.

Qua Trung Hải buông tiếng cười gằn, lại vung chưởng lao bổ tới.

Mai Ngâm Tuyết nhượng mào, thâm điều tức trong khoảnh khắc, lại vung chưởng nghênh tiếp.

Võ công của Qua Trung Hải vốn cao hơn Mai Ngâm Tuyết rất nhiều, song Mai Ngâm Tuyết lúc này đã quyết tâm liều chết, nên trong nhất thời đôi bên vẫn khó phân thắng bại.

Nhâm Phong Bình thoáng chau mày, quay sang Thiên Hồng Thất Ưng quát :

- Các người còn đứng đó để làm gì ?

Tư Mã Trung Thiên nghiêng răng, mắt long lên, gầm vang một tiếng, hai ngọn thiết kích kèm theo tiếng rít lạnh lói quét ra như vũ bão.

Thiên Hồng Thất Ưng thần thái đờ đẫn, song khi vừa nghe tiếng quát của Nhâm Phong Bình, lập tức nhanh nhẹn lao bổ vào Tư Mã Trung Thiên.

Thiên Hồng Thất Ưng dường như đã bị dưng vật làm mất lý trí, đứng thành hình nửa vòng tròn vây lấy Tư Mã Trung Thiên tấn công tới tấp.

Tư Mã Trung Thiên tất nhiên chẳng chút nao núng, múa tít song kích bảo vệ toàn thân song không chịu nổi chưởng phong của Thúy, Lam, Hồng, Hắc, Tử Ưng, trước ngực như bị ngàn cân nện vào, không nén được há miệng ra, lập tức một làn mưa máu phún đầy mặt và chiếc trường bào trắng của Bạch Ưng, trông hệt như một người máu.

Tư Mã Trung Thiên cậy vào nội lực hùng hậu, tinh thâm dù bị đánh trúng một chưởng, nhưng vẫn thừa lúc Bạch Ưng quay người đi, lập tức vung song kích tấn công Hồng Ưng, người có công lực kém nhất.

"Hong Ung" Hồng Hạo Thiên kinh hãi, không kịp trở tay, lập tức bị đánh vỡ sọ, máu văng tung tóe, rú lên một tiếng thảm thiết, gục chết tại chỗ.

Lục Ung kia thần nhiên như không, vẫn tiếp tục tấn công như trước, Tư Mã Trung Thiên lại bị đánh trúng ba chưởng, phún ra một ngụm máu tươi nữa song ông càng đấu càng hăng, không hề màng đến thương thế bản thân, song kích với chiêu "Hỏa thụ ngân hoa" vô cùng hùng mãnh công vào hai huyết Thất Khảm và Khí Môn của Thất Ung.

"Thúy Ung" Lăng Chấn Thiên vội nghiêng người tránh, nhưng song kích của Tư Mã Trung Thiên đã nhanh như sao xẹt đâm tới, đành vung song chưởng bỏ ra. Tư Mã Trung Thiên hét lớn, như không hề trông thấy song chưởng đối phương, song kích đâm mạnh tới, những nghe một tiếng rú thê thảm, trên người Thúy Ung đã có thêm hai lỗ thủng, máu tuôn xối xả ngã gục xuống đất.

Còn Tư Mã Trung Thiên thì bị song chưởng của Thúy Ung đánh trúng vai trái, lập tức huyết khí tắt nghẽn, cánh tay trái tê dại, ngọn thiết kích keng một tiếng rơi xuống đất.

Ngũ Ung còn lại chẳng chút trù trừ, cùng lúc lao bổ tới, Tư Mã Trung Thiên tay phải vung kích quét ngang, cuộc chiến lại tiếp diễn.

Bỗng nghe Qua Trung Hải hét vang, hai chân liên hoàn công ra sáu chưởng. Mai Ngâm Tuyết chân lực giảm sút, lập tức bị đánh trúng một chưởng, phún ra một ngụm máu tươi, người lão đảo ngồi bệt xuống đất.

Qua Trung Hải buông tiếng cười rợn, hữu chưởng giơ lên vừa đánh bổ xuống, bỗng nghe một tiếng quát như sấm rền :

- Dừng tay !

Qua Trung Hải nghe hai tai lùm bùm, vội quay phắt lại, chỉ thấy một văn sĩ trung niên tướng mạo tuấn nhã đang đứng sau lưng, chính là Tôn Xung Ngọc, thiếu đảo chủ Quần Ma đảo.

Bên này vừa đình thủ, chợt nghe Tư Mã Trung Thiên rú lên thảm thiết, miệng phún máu xối xả ngã lăn ra đất. Kế tiếp, Tử Ung cùng ngã quy, ngọn thiết kích cắm nơi bụng hầy còn rung động, máu tuôn ra như suối.

Tứ Ung còn lại cùng sấn tới một bước, giơ chưởng ra toan bổ xuống Long Bố Thi và Nam Cung Bình.

Mai Ngâm Tuyết vội hét lớn, cố đề chân khí đứng bật dậy, án ngự trước mắt hai người gắng gượng chống đỡ sự tấn công liên thủ của Tứ Ung, lại há miệng phún ra một ngụm máu tươi, đoạn nhắm mắt thở hào hển, người chao mạnh hai lượt, song chân vẫn đứng vững như cột trụ.

Tôn Xung Ngọc nghe lòng đau nhói, hét lên một tiếng giận dữ, lao nhanh tới, song chưởng liên hoàn tung ra, chấn lùi Tứ Ứng năm bước, đứng sừng vai với Mai Ngâm Tuyết.

Mai Ngâm Tuyết hé mở mắt ra nhìn Tôn Xung Ngọc, khóe môi gắng nở một nụ cười cảm kích.

Tôn Xung Ngọc thấp giọng hỏi :

- Cô nương bị thương có nặng không ?

Mai Ngâm Tuyết hé môi định nói, song lời chưa thốt lại phún ra một ngụm máu tươi.

Tôn Xung Ngọc nóng ruột, vội đề khí quát lớn :

- Thập Đại Thường Thị đâu ?

Vừa dứt tiếng, lập tức bên ngoài vang lên tiếng quát tháo âm ỉ, liền đó Cổ Tát dẫn đầu Thập Đại Thường Thị nối tiếp nhau xông vào.

Nhâm Phong Bình kinh hãi, cân nhắc thực lực của mình. Thiên Hồng Thất Ứng đã chết mất ba, còn lại Tứ Ứng cũng đã tiêu hao quá nhiều chân lực, "Chạc Thiên Đoạt Mệnh Song Thương" Qua Trung Hải võ công tuy cao, nhưng song quyền cùng nan địch tứ thủ.

Sau khi cân nhắc nặng nhẹ, Nhâm Phong Bình lập tức có ý rút lui, bèn cười khẩy nói :

- Thì ra tôn giá cậy nhiều người thế mạnh. Nhâm mỗ xin thất kính, bởi giữa chúng ta không hề có oán thù, quyết đấu thế này chẳng những không đáng, hơn nữa lại còn khiến người cười chê.

Tôn Xung Ngọc cười vang :

- Nếu các hạ khiếp sợ thì hãy rút ngay !

Qua Trung Hải lộ vẻ tức giận, hai tay đặt trên song thương nơi lưng, ra chiều muốn quyết một trận sống mái.

Nhâm Phong Bình hé miệng toan nói, bỗng nghe ngoài sân vang lên một giọng nói sang sảng cao giọng ngâm :

- Núi xa cao ngất, hương thoảng theo mưa gió !

Nhâm Phong Bình mừng rỡ, liền quay sang Tôn Xung Ngọc giận dữ nói :

- Trong đây chật hẹp, động thủ rất bất tiện, nếu tôn giá thật sự muốn nhúng tay vào, hãy ra ngoài sân quyết một trận cao thấp.

Tôn Xung Ngọc ngạo nghễ cười vang :

- Động thủ ở đâu thì cũng vậy thôi, xin mời !

Nhâm Phong Bình cười nham hiểm, không chút chần chừ, sải bước đi ra cửa. Thiên Hồng Tứ Ứng cấp lấy thi thể của Tam Ứng theo sau, Qua Trung Hải buông tiếng cười gằn theo sau Tứ Ứng đi ra ngoài sân.

Tôn Xung Ngọc mỉm cười, dẫn theo Thập Đại Thường Thị đứng đĩnh đi ra sân.

Mai Ngâm Tuyết thấy họ bỏ đi, tinh thần lập tức nhẹ nhõm, nguồn sức mạnh thần này đã giữ cho nàng không gục ngã cũng tiêu tan ngay, cảm thấy đầu óc choáng váng, mặt mày xám, chúi người ngã nằm trên giường.

Một đại hán râu quai nón và vóc dáng cao to rất uy mãnh đang đứng giữa sân vườn.

Nhâm Phong Bình sải bước đến gần, đại hán uy mãnh dương thanh nói :

- Thiên Phong Ngân Vũ tam thập hào kiệt chờ lệnh.

Nhâm Phong Bình tươi cười thầm nhủ :

- Soái tiên sinh quả là thần nhân.

Tôn Xung Ngọc đã cùng Thập Đại Thường Thị ra đến giữa sân đứng yên, Nhâm Phong Bình mạnh dạn tiến tới nói :

- Giữa chúng ta không thù không oán, nếu động thủ giao chiến, bất luận ai thắng ai bại thì cũng không đáng, sao không hóa thù thành bạn, đồng tâm hiệp lực tạo nên những đại sự trên chốn giang hồ có phải hơn không ? Mong các hạ hãy suy nghĩ cho kỹ.

Tôn Xung Ngọc là thiếu đảo chủ Quần Ma đảo, vốn đã quen tính kiêu ngạo, y suất đảo cùng Thập Đại Thường Thị lặn lội vào Trung Nguyên, ngoại trừ chấp hành mệnh lệnh của Quần Ma đảo chủ, đã tâm lớn nhất của y là muốn vang danh trong Trung Nguyên, những lời lẽ của Nhâm Phong Bình lại càng khơi dậy hùng tâm vạn trượng của y, bèn cười vang nói :

- Hạng hiệp hiền sợ ác, cậy mạnh hiếp yếu, kẻ này vốn rất thù ghét, các hạ bắt tất phải nói nhiều, hãy tuốt khí giới ra quyết một phen cao thấp thôi !

Nhâm Phong Bình cười nham hiểm, lạnh lùng nói :

- Chết đến nơi mà còn ngoan cố, chớ trách ta tàn ác !

Đoạn đề khí lớn tiếng quát :

- Thiên phong ngân vũ, võ lâm nhất đĩnh.

Tiếng quát vừa cất lên, liền thấy bốn bề đều có một nhóm đại hán áo đen từ trong các gian phòng nối tiếp nhau bước ra, trong tay mỗi đại hán đều có xách một quả cầu gai màu bạc khá to hình thù kỳ dị, đó chính là "Luyện tử lưu tinh đơn chùy".

Những đại hán áo đen này mỗi tổ ba người một trước hai sau, tổng cộng gồm có mười hai tổ chia thành bốn phương tám hướng, từ từ tiến tới bao vây, bước chân rất chậm song hết sức trầm vững.

Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị trông thấy đều thoáng kinh hãi, thảo nào Nhâm Phong Bình đã mạnh dạn thế kia, thì ra y quả có chỗ sở cậy.

Chốc lát nhóm đại hán áo đen đã bao vây Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị vào giữa, mắt người nào cũng lạnh lùng trơ khác.

Nhâm Phong Bình bỗng nói :

- Lúc này nếu tôn giá hồi tâm chuyển ý cũng còn kịp, muộn hơn nữa e rằng sẽ táng mạng hết trong "Thiên phong ngân vũ" đại trận này.

Tôn Xung Ngọc mặt đầy vẻ nghiêm trọng, đôi mày chau chặt như đang nghĩ cách hóa giải, tựa hồ không nghe thấy lời nói của Nhâm Phong Bình, Thập Đại Thường Thị đứng hai bên y thành một hình vòng tròn vô tâm, mặt người nào cũng hết sức nặng nề, hết như tâm trạng nặng nề của họ.

Nhóm đại hán áo đen vẫn với bước chân trầm vững chậm chạp tiến tới.

Nhâm Phong Bình buông tiếng cười dài, nhún mình phóng ngược ra sau năm thước, tay phải từ từ giơ lên.

Tôn Xung Ngọc nhướng mày, khẽ buông tiếng hừ, đưa tay rút từ nơi lưng ra một thanh nhuyễn kiếm, thân kiếm nhỏ và dài những năm thước, mũi kiếm chia ra hai nhánh, khác với trường kiếm thông thường, thân kiếm tỏa sáng màu xanh nhạt.

Thập Đại Thường Thị cũng lần lượt tuốt khí giới cầm tay, toàn thân giới bị, sẵn sàng ứng phó cuộc chiến sinh tử sắp bùng nổ.

Những đại hán áo đen đều đã dừng bước, mấy mươi đôi mắt chăm chăm nhìn vào mục tiêu, tay trái nắm đuôi dây xích, tay phải nắm vào nơi cách ngọn chùy bốn thước, ngọn chùy cách mặt đất ba thước, người nào cũng giống hệt như nhau, hiển nhiên đã được huấn luyện rất kỹ lưỡng, khiến Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị không khỏi thót người.

Nhâm Phong Bình đảo mắt nhìn quanh, mặt đầy khinh miệt lẫn kiêu ngạo, bỗng lại buông một chuỗi cười sắc lạnh.

Những đại hán áo đen tay phải khẽ vung, lập tức dây xích khua lên loảng xoảng.

Nhâm Phong Bình bỗng quát lớn :

- Thiên !

Đại hán đứng phía trước trong tổ ba người lập tức vung tay, chỉ nghe tiếng gió rít vù vù, mười hai luồng sáng bạc bay vút lên.

Nhâm Phong Bình quát tiếp :

- Địa !

Mười hai luồng sáng bạc chưa hạ xuống thì lại có mấy mươi luồng gió từ đám đại hán to đen phóng ra, cùng hướng về phía Tôn Xung Ngọc và Thập Đại Thường Thị.

Tôn Xung Ngọc hét vang, thân hình chuyển động, thanh trường kiếm vung lên, ánh sáng xanh vờn dài ra, kiếm quanh loang loáng cuốn tới.

Thập Đại Thường Thị cũng lần lượt vung khí giới bảo vệ toàn thân.

Nhâm Phong Bình lại quát :

- Phong !

"Vù" một tiếng, vòng sáng bạc kia tự nhiên bay lên, một vòng sáng bạc khác vừa lên bỗng lại nhanh như chớp giáng xuống.

Ngân quang chớp chóa, gió rít vụt trời, cộng thêm tiếng xích khua loảng xoảng, uy quả là khủng khiếp.

Một Thường Thị sử dụng roi thép chín khúc không dần được, hét vang lên một tiếng, vọt người lên múa tít roi thép lao thẳng vào vòng sáng bạc, toan xông ra khỏi vòng vây.

Tôn Xung Ngọc vung thanh trường kiếm kỳ hình gạt phẳng ba ngọn ngân chùy, thấy gã Thường Thị nóng nảy kia, liền kinh hãi kêu lên :

- Không được...

Ngay khi ấy gã Thường Thị nọ đã bị sáu ngọn ngân chùy đánh trúng, cất lên một tiếng thảm thiết, máu văng tung tóe, thi thể nát bấy.

Cổ Tát là người cầm đầu Thập Đại Thường Thị đứng bên trái Tôn Xung Ngọc, vừa vung động ngọn Tam Tai Đoạt trong tay vừa thấp giọng nói :

- Thiếu đảo chủ, tình thế trước mắt hết sức bất lợi cho chúng ta, xem chừng đành phải liều mạng xông ra khỏi vòng vây thôi !

Tôn Xung Ngọc lắc đầu :

- Không được nóng nảy, hãy kiên thủ để chờ xem diễn biến.

Bỗng nghe hai tiếng rú thảm vang lên, Thập Đại Thường Thị lại có hai người đồng thời bị ba ngọn ngân chùy đánh trúng, một người vỡ sọ chết tươi, người kia máu me đầy mình, lăn lộn như điên dưới đất, miệng rên rỉ liên hồi ra chiều hết sức đau đớn, hằn trên ngân chùy có tẩm kịch độc.

Tôn Xung Ngọc thất tim, trường kiếm thoáng chậm, sáu ngọn ngân chùy lại cùng lúc từ hai bên bay tới, vội định thần tay trái phóng chưởng, tay phải trường kiếm phạt

ngang, những nghe tiếng choang choảng vang lên, có hai ngọn ngân chùy bị trường kiếm kỳ hình của Tôn Xung Ngọc chém đứt dây xích.

Nhâm Phong Bình đứng ở vòng ngoài thoáng cau mày, bỗng lại thấp giọng quát :
- Vũ !

Lập tức, trận thế đột nhiên biến đổi, những luồng sáng bạc đan chéo nhau, chùy tấn công thương hạ nhị bàn, như sóng dữ ồ ạt tới.

Trong chốc lát lại có hai gã Thường Thị bị ngân chùy đánh trúng, lập tức phơi thây tại chỗ.

Thập Đại Thường Thị đã ngã gục hết sáu, sức phòng thủ bị suy giảm rất nhiều, sáu người còn lại cầm cự hết sức vất vả.

Mặt trời đã nghiêng sang tây, một giờ đã trôi qua. Hai sư đồ Thần Long ở trong phòng đã hành công hoàn tất, Nam Cung Bình mở bừng mắt, cảnh tượng trong phòng khiến chàng vô cùng kinh hãi, lập tức đứng bật dậy, lướt đến bên Mai Ngâm Tuyết, đưa tay gần mũi, hơi thở vẫn còn, chàng thở phào nhẹ nhõm. Lại lướt đến bên Tư Mã Trung Thiên, chỉ thấy mắt ông trợn trừng giận dữ, hai tay nắm chặt, song đã chết tự lâu rồi.

Thốt nhiên, sau lưng vang lên "ầm" một tiếng, Nam Cung Bình ngoảnh lại nhìn, những thấy Long Bố Thi uể oải ngã xuống giường, chàng hoảng hốt lướt đến cạnh giường gào lên.

- Sư phụ... sư phụ...

Long Bố Thi gắng gượng hé mở mắt, song liền tức thì nhắm nghiền, khóe môi còn co giật, giọng yếu ớt nói :

- Sư phụ... không sống nổi.. nữa đâu ! Bình... nhi... hãy tự... giữ... lấy...

Chưa dứt lời đã tắt thở lìa đời, Nam Cung Bình lòng đau khôn tả, thật muốn khóc to một trận, song chàng đã không khóc, chỉ cắn chặt răng, mím chặt môi, khóe môi không ngớt co giật, chứng tỏ chàng đang cố nén nước mắt và niềm đau khủng khiếp trong lòng.

Đột nhiên, Mai Ngâm Tuyết phát ra tiếng rên rất khẽ, song đủ khiến Nam Cung Bình lập tức quay về thực tại, Chàng quay phắt lại, lướt tới cạnh Mai Ngâm Tuyết, cúi xuống bỗng nàng vào lòng, khẽ cất tiếng gọi :

- Ngâm Tuyết ! Ngâm Tuyết !

Mai Ngâm Tuyết gắng gượng mở mắt ra, nàng đã cười, mặc dù đó chỉ là khóe môi nàng động đậy, song cũng đủ biểu lộ niềm an ủi và hài lòng trong nội tâm nàng.

Nam Cung Bình dịu dàng hỏi :

- Ngâm Tuyết, thương thế nàng nặng lắm không ?

Mai Ngâm Tuyết lặng thinh, cũng chẳng biểu lộ gì cả, chỉ chậm chậm nhắm mắt lại.

Ngoài sân bỗng vọng vào hai tiếng rú thảm thiết, Mai Ngâm Tuyết bỗng toàn thân chột run rẩy, Nam Cung Bình siết chặt nàng vào lòng.

Mai Ngâm Tuyết hồi hã nói :

- Tiểu Bình, hãy buông ra, mau ra ngoài giải cứu cho những người đang giao thủ với bọn Nhâm Phong Bình !

Dứt lời thở hào hển, ra chiều hết sức yết ớt.

Nam Cung Bình ngạc nhiên :

- Vì sao vậy ?

- Đừng hỏi nguyên nhân, ra nhanh lên.

Vừa dứt lời lại một tiếng rú thảm vọng lại.

- o O o -